तत्रैकोऽस्त्रबलश्लाघी द्रौणिर्म्मानी न विव्यथे । व्यहनच्च तदा मायां घटोत्कचविनिर्म्मितां । ६८००
विहतायान्तु मायायाममर्षी स घटोत्कचः । विससर्ज्ज शरान् घोरांस्तेऽश्वत्थामानमाविशन् ।
भुजगा इव वेगेन वल्मीकं क्रोधमूर्च्छिताः । ते शरा रुधिराक्ताङ्गा भित्त्वा शारद्वतीसुतं ।
विविशुर्धरणीं शीघ्रं वल्मीकमिव पन्नगाः । अश्वत्थामा तु संक्रुद्धो लघुहस्तः प्रतापवान् ।
अटोत्कचमतिक्रुद्धो बिभेद दशभिः शरैः । घटोत्कचोऽतिविद्धस्तु द्रोणपुत्त्रेण मर्म्मसु ।
चक्रं शतसहस्रारमगृह्णाद्व्यथितो भृशं । क्षुरान्तं बालसूर्य्याभं मणिवज्रविभूषितं । ६८०५
अश्वत्थाम्नि स चिक्षेप भैमसेनिर्जिघांसया । वेगेन महता गच्छद्विक्षिप्तं द्रौणिना शरैः ।
अभाग्यस्येव सङ्कल्पस्तन्मोघमपतद्भुवि । घटोत्कटस्ततस्तूर्णं दृष्ट्वा चक्रं निपातितं ।
द्रौणिम्प्राच्छादयद्बाणैः स्वर्भानुरिव भास्करं । घटोत्कचसुतः श्रीमान् भिन्नाञ्जनचयोपमः ।
रुरोध द्रौणिमायान्तं प्रभञ्जनमिवाद्रिराट् । पौत्त्रेण भीमसेनस्य शूरेणाञ्जनपर्व्वणा ।
बभौ मेघेन धाराभिर्गिरिर्मेरुरिवार्द्दितः । अश्वत्थामा तु संक्रुद्धो रुद्रोपेन्द्रेन्द्रविक्रमः । ६८१०
ध्वजमेकेन बाणेन चिच्छेदाञ्जनपर्व्वणः । द्वाभ्यान्तु रथयन्तारौ त्रिभिश्चास्य त्रिवेणुकं ।
धनुरेकेन चिच्छेद चतुर्भिश्चतुरो हयान् । विरथस्योद्यतं हस्ताद्धेमबिन्दुभिराचितं ।
विशिखेन सुतीक्ष्णेन खड्गमस्य द्विधाऽकरोत् । गदा हेमाङ्गदा राजंस्तूर्णं हैडम्बसूनुना ।
भ्राम्योत्क्षिप्ता शरैश्चापि द्रौणिनाहत्य पातिता । ततोऽन्तरीक्षमुत्पत्य कालमेघ इवोन्नदन् ।
ववर्षाञ्जनपर्व्वा स द्रुमवर्षं नभस्तलात् । ततो मायाधरं द्रौणिर्घटोत्कचसुतं दिवि । ६८१५
मार्गणैरभिविव्याध घनं सूर्य्य इवांशुभिः । सोऽवतीर्य्य पुनस्तस्थौ रथे हेमविभूषिते ।
महीगत इवात्युच्चः श्रीमानञ्जनपर्व्वतः । तमयस्मयवर्म्माणं द्रौणिर्भीमात्मजात्मजं ।
जघानाञ्जनपर्व्वाणं महेश्वर इवान्धकं । अथ दृष्ट्वा हतं पुत्त्रमश्वत्थाम्ना महाबलं ।
द्रौणेः सकाशमभ्येत्य रोषात् प्रज्वलिताङ्गदः । प्राह वाक्यमसंभ्रान्तो वीरं शारद्वतीसुतं ।
दहन्तं पाण्डवानीकं वनमग्निमिवोत्थितं । ६८२०

॥ घटोत्कच उवाच ॥ तिष्ठ तिष्ठ न मे जीवन् द्रोणपुत्त्र गमिष्यसि । त्वामद्य निहनिष्यामि क्रौञ्चमग्निसुतो यथा ।

॥ अश्वत्थामोवाच ॥ गच्छ वत्स महान्यैस्त्वं युध्यस्वामरविक्रम । न तु पुत्त्रेण हैडम्बे पिता नार्य्यः प्रबाधितुं ।
कामं खलु न मे रोषो हैडम्बे विद्यते त्वयि । किन्तु रोषार्द्दितो जन्तुर्हन्यादात्मानमप्युत ।

॥ सञ्जय उवाच ॥ श्रुत्वैवं क्रोधताम्राक्षः पुत्त्रशोकसमन्वितः । अश्वत्थामानमायस्तो भैमसेनिरभाषत ।
किमहं कातरो द्रौणे पृथग्जन इवाहवे । यन्मां भीषयसे वाग्भिरसदेतद्वचस्तव । ६८२५
भीमात् खल्वहमुत्पन्नः कुरूणां विपुले कुले । पाण्डवानामहं पुत्त्रः समरेष्वनिवर्त्तिनां ।
रक्षसामधिराजोऽहं दशग्रीवसमो बले । तिष्ठ तिष्ठ न मे जीवन् द्रोणपुत्त्र गमिष्यसि ।
युद्धश्रद्धामहं तेऽद्य विनेष्यामि रणाजिरे । इत्युक्त्वा रोषताम्राक्षो राक्षसः सुमहाबलः ।
द्रौणिमभ्यद्रवत् क्रुद्धो गजेन्द्रमिव केशरी । रथाक्षमात्रैरिषुभिरभ्यवर्षद्घटोत्कचः ।